"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟି ମିଳିବା ମାତ୍ରକେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ନିହାଲ ଅର୍ଥାତ୍ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି - ନଜର ସେ ନିହାଲ..."

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସର୍ବଦା ଖୁସିର ନାଗରା ବାଜିବା ଦରକାର କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ - ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମେ ନିଜର ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଘରକୁ ଯିବୁ । ବିନାଶର ହାହାକାର ପରେ ବିଜୟର ଜୟଜୟକାର ହେବ । ବାବାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଯିବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସାରା ବିଶ୍ୱ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ପିତା ଶିବବାବା ବସି ନିଜର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମଧ୍ୟ ଥାଏ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ସମଗ୍ର ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ସମ୍ପତ୍ତି (ବର୍ସା) ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ତ' କେବଳ ବର୍ସା ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଛି । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ମଧ୍ୟ ବର୍ସା ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବର୍ସା ଦେବି । ପିଲା ନଥିଲେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡ଼ନ୍ତି, କାହାକୁ ଦେବି । ପୁଣି ପୋଷ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ' ବାବା ବସିଛନ୍ତି, ସମଗ୍ର ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସବୁ ଆଡ଼କୁ ତାଙ୍କର ନଜର ଯାଉଛି । ଜାଣିଛନ୍ତି ମୋତେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବର୍ସା ଦେବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ବସିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅଛି କାହିଁକି ନା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ହିଁ କୃତାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତେବେ ସମସ୍ତେ କୃତାର୍ଥ ହେବେ । ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯିବେ । ବାବା ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ପଡୁଛି ନା । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ପାଠ ପଢିବେ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ କାହିଁକିନା ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଟିକେ ଆଗକୁ ଗଲେ ନିଜେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଏବେ ବିନାଶ ହେବ । ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନ ହେବ କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ତ' ଚୈତନ୍ୟ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ପାରାଡ଼ାଇଜ୍ (ସ୍ୱର୍ଗ) ସ୍ଥାପନ ହେବ ଏବଂ ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତି ମିଳିବ ନା । ବାକି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସଦଗତି ମିଳିବ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବୁ । ଜୟଜୟକାର ହେବ । ଏବେ ତ ବହୁତ ହାହାକାର ହେଉଛି । କେଉଁଠି ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ହେଉଛି, ଲଢେଇ ଚାଲୁଛି, କେଉଁଠି ଭୂକମ୍ପ ହେଉଛି । ହଜାର ହଜାର ମନୁଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ମୃତ୍ୟୁ ତ' ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ କଥା ହେବ ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବେ ମୁଁ ଯାଉଛି ପୁଣି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଜୟଜୟକାର ହେବ । ମୁଁ ଭାରତକୁ ହିଁ ଯିବି । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ତୁଳନାରେ ଭାରତ ଯେପରି ଏକ ଗାଁ । ବାବାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ତ' ଗାଁ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ସେଠାରେ ସାରା ବିଶ୍ୱ ଯେପରି ଏକ ଛୋଟ ଗାଁ ଥିଲା । ଏବେ ତ' କେତେ ବଢିଗଲାଣି । ବାବାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ' ସବୁ ଅଛି ନା । ଏବେ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତି କଳ୍ପ ଭଳି ଏବେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଚାଲୁଛି । ବାବା ହିଁ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର ବୀଜ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ସାକାର ସୃଷ୍ଟିର ବୃକ୍ଷ । ଉପରେ ଅଛି ନିରାକାରୀ ବୃକ୍ଷ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା କିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ । ଅଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟରେ ଫରକ ଦେଖ । ଯେଉଁଠି ଜ୍ଞାନୀମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ତାକୁ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ, ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ' ନିଶ୍ଚୟ ବଦଳିବ ? ଯେତେ-ଯେତେ ଯିଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ, ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ ।

ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତୁମର ଏହି ସ୍କୁଲ ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ଚାଲିବ । ବହୁତ ଭାଇଭଉଣୀ ହୋଇଯିବେ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍କୁଲ୍ ତ ଏକତ୍ର ହେବ ନାହିଁ । ଏତେ ସବୁ ରହିବେ କେଉଁଠି ? ତୁମମାନଙ୍କର ମନେଅଛି - ଏବେ ଆମେ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛୁ । ଯେପରି କେହି ବିଦେଶକୁ ଗଲେ ୮-୧୦ ବର୍ଷ ଯାଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ଭାରତକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଭାରତ ତ' ଗରିବ ଅଟେ । ବିଲାତବାସୀଙ୍କୁ ଏଠାରେ ସୁଖ ମିଳେ ନାହିଁ । ଏମିତି ତ' ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ସୁଖ ମିଳୁ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏବେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଯେଉଁ ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଦେବତା ହେବୁ । ସେଠାରେ କେତେ ସୁଖ ରହିବ । ସେହି ସୁଖକୁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ପୁଣି ଏହି ଗାଁ (କଳିଯୁଗ) ମନେ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଏଠାରେ ତ' ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏହି ରାବଣରାଜ୍ୟ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି କାଲି ପୁଣି ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ହେବ । ଆମେ ଯୋଗ ବଳ ଦ୍ୱାରା ଅସରନ୍ତି ସୁଖର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଏହା ରାଜଯୋଗ ନା । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ତେଣୁ ଏପରି କରୁଥିବା ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ନା । ଶିକ୍ଷକ ବିନା ବାରିଷ୍ଟର, ଇଞ୍ଜିନିୟର ଇତ୍ୟାଦି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେହିପରି ଏହା ହେଉଛି

ନୂଆ କଥା । ପରମାତ୍ମା ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ବହୁତ ସମୟ ହେବ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିଥିଲେ । ବହୁକାଳ କ'ଣ ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ' କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ନା, ଏଠାରେ ତ' ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁମାନେ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଥିଲେ ସେମାନେ ଆସି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମୁଁ କୌଣସି କଷ୍ଟ ହେଉନାହିଁ, କେବଳ କହୁଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ତୁମେ ସବୁ ଜୀବାତ୍ମା ଅଟ ନା । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଜୀବ ବିନାଶୀ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀରର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଉଛି । ଆତ୍ମା କେବେ ପୁରୁଣା ହେଉନାହିଁ । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ଶିକ୍ଷାଦାତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ଏହି ଶିକ୍ଷା କାହାର ମଧ୍ୟ ମନେ ନାହିଁ, ସମସ୍ତେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ କ'ଣ ପଢୁଥିଲେ, କାହାର ମନେ ଅଛି କି ? ଏହି ଜନ୍ମରେ ତୁମେ ପାଠ ପଢୁଛ, ଫଳ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମିଳିବ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମକୁ ଜଣା ଅଛି । ଏକଥା ଏବେ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ - ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ, ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବୁ, ଏକଥା ମନେ ରହିଲେ ବି ତୁମର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିବ । ଯୋଗ ନିମନ୍ତେ ବାବା ଅନେକ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ତୁମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ତିନି ରୂପରେ ମନେପକାଅ । ବାବା ତୁମକୁ ଯୋଗ କରିବାର କେତେ ଉପାୟ କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଭୁଲାଇଦେଉଛି । ବାବା ଯେଉଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବାବା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ, ଏକଥା ମନେ ରଖ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ମନେ କାହିଁକି ରଖିପାରୁନାହଁ । ବାବା ଯୋଗର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ତା' ସହିତ କହୁଛନ୍ତି ମାୟା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ବାରମ୍ବାର ତୁମକୁ ଭୁଲାଇ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କରିଦେବ ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଉଠିବା-ବସିବା-ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଦେହ ବଦଳରେ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମେହନତ । ଜ୍ଞାନ ତ' ବହୁତ ସହଜ । ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ସ୍ଥାୟୀ ରହୁନାହିଁ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଯୋଗ କରୁଛ, ମାୟା ପୁଣି ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନେଉଛି । ଏହା ଉପରେ ହିଁ ଏକ ନାଟକ ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଆମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାବା ଏବଂ ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ରହିବା ଉଚିତ୍, କିନ୍ତୁ ତାହା ରହୁନାହିଁ, ଭୁଲିଯାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଚିତ୍ରମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପଢାଇବା ସମୟରେ କିଛି ତ' ଆଗରେ ରହିବା ଦରକାର ନା । ସେଥିପାଇଁ କେତେ ଚିତ୍ର ସବୁ ତିଆରି ହେଉଛି । ପାଣ୍ଡବ ଗଭର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟର ପ୍ଲାନ ଦେଖ କିପରି ।

ସେହି ଗଭର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟର ମଧ୍ୟ ପ୍ଲାନ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ଥିଲା ଏବଂ ବହୁତ ଛୋଟ ଥିଲା । ଭାରତ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲା । ସେଠାରେ ସବୁକିଛି ନୂଆ ହେବ । ଦୁନିଆ ତ' ଗୋଟିଏ ଏବଂ ଅଭିନେତା ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ହିଁ ରହିବେ, ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିବ । ତୁମେ ଗଣନା କରିବ, ଏତେ ସେକେଣ୍ଡ, ଏତେ ଘଣ୍ଟା, ଏତେ ଦିନ, ଏତେ ବର୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ପୁଣି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିବ । ଆଜିକାଲି କରି-କରି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲା । ସବୁ ସିନ୍-ସିନେରୀ ଖେଳକୁଦ ଇତ୍ୟାଦି ହୋଇ ଆସିଛି । ଏହା କେତେ ବଡ଼ ବେହଦର ବୃକ୍ଷ । ବୃକ୍ଷର ପତ୍ରକୁ ତ' ଗଣି ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷ । ଏହାର ମୂଳଦୁଆ ହେଲା ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ, ପୁଣି ଏହି ମୁଖ୍ୟ ତିନୋଟି ଟିୟୁବ୍ (ଧର୍ମରୂପୀ ଶାଖା) ବାହାରିଛି । ବାକି ବୃକ୍ଷରେ ତ କେତେ ଢେର ପତ୍ର ରହିଛି । ଏଭଳି କାହାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯିଏକି ଗଣି ପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଧର୍ମରୂପି ବୃକ୍ଷ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପାଇସାରିଲାଣି । ଏହା ବେହଦର ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ଏସବୁ ଧର୍ମ ପୁଣି ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ତା'ର ମୂଳ ନାହିଁ । କଲିକତାରେ ବନେନ ଟ୍ରୀ (ବରଗଛ) ର ଉଦାହରଣ ବିଲକୁଲ୍ ସଠିକ୍ ଅଟେ । ଏହା ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ବୃକ୍ଷ, ବାବା ବୁଝାଇବା ନିମନ୍ତେ ଡ୍ରାମାରେ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି, ଯାହାର ମୂଳ ନାହିଁ କେବଳ ବୃକ୍ଷ ଅଛି । ତେବେ ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଦେବତା ଧର୍ମର ମୂଳଦୁଆ ନାହିଁ । ବାକି କିଛି ଚିହ୍ନ ରହିଛି ଯେପରି ଅଟାରେ ଲୁଣ ସଦୃଶ । କେବଳ ଏହାର ଚିହ୍ନ ରହିଛି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ନା । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ବାବା ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୀଜରୂପ ଏବଂ ଏହା ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ । ଏହା ବହୁତ ବଡ଼ ବେହଦର ଡ୍ରାମା । ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲାଣି । ତୁମେ ବାବା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିଗଲଣି । ଯଦିଓ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏକଥା ଅଛି କିନ୍ତୁ ଋଷି ମୁନି କିପରି ଜାଣିବେ । ଯଦି ଜଣେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥାଆନ୍ତେ ତେବେ ମଧ୍ୟ ପରମ୍ପରା ଚାଲିଥା'ନ୍ତା । କିନ୍ତୁ କାହାର ଦରକାର ହିଁ ନାହିଁ । ଯେବେକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦଗତି ମିଳିବ ତେଣୁ ମଝିରେ କେହି ମଧ୍ୟ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ନାଟକ ଶେଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ଅଭିନେତାମାନେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିବେ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବା ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ବିଲକୁଲ୍ ଖାଲି ହୋଇଯିବେ ତେବେ ଯାଇ ଶିବବାବାଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀ ଯିବେ । ପୂର୍ବରୁ ତ' ଯାଇ ବସିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଏ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ବିଶ୍ୱର ଚକ୍ର କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତା, ଦ୍ୱାପର, କଳିଯୁଗ... ପୁଣି ସଂଗମ ହେଉଛି । ଏହାର ଗାୟନ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ସଂଗମଯୁଗ କେବେ ହେଉଛି, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ — ୪ଟି ଯୁଗ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ଯୁଗ, ଏହାକୁ କ୍ଷୁଦ୍ର ଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷୁଦ୍ରକାୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବାମନ ଅବତାର ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ଏହିଭଳି ଜ୍ଞାନକୁ ଓଲଟ-ପାଲଟ କରି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କ'ଣ କ'ଣ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସମସ୍ତ ସୂତା ଅଡୁଆ ହୋଇଯାଇଛି ଏହାକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ବୁଝାଇପାରିବେ । ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା

ପାଇଁ ବିଲାୟତକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଉଛନ୍ତି । ତାହା ଏହା ହିଁ ଅଟେ । ପ୍ରାଚୀନ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଥମ । ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏଥିପ୍ରତି ବାବାଙ୍କର କେତେ ଧ୍ୟାନ ରହୁଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ରଖୁଛ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କିପରି ହେବ । ଆତ୍ମାର ମନେ ପଡୁଛି ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଉଛି ତାହା ପୁଣି ମୁଁ ହିଁ ଆସି ଦେବି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିମନ୍ତେ ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ ଜ୍ଞାନ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସି ମିଳିବ । ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହିଛି । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଖୁସି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଆରେ ଏପରି ମିଠାବାବା ଆମକୁ ପୁଣି କଳ୍ପ ପରେ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ । ବାବା ହିଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏତେ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି ନା । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି - ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ-ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଯଦି ଶାନ୍ତିଧାମ-ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟମନେ ପଡ଼ିବେ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଏବେ ଭୁଲିଯାଅ । ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ ବେହଦର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ତୁମର ମମତା ତୁଟି ଗଲେ ତୁମକୁ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ତୁମେ ବଦଳରେ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛ । ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ପଡିବ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ହେବେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଖୁସୀ ମଧ୍ୟ ହେବ ଏବଂ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବ । ପୁଣି ନୂଆ ଶରୀର ନେଇ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବ, ଏହି ଜ୍ଞାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କଥା ତ' ବହୁତ ସହଜ । ରାତିରେ ଶୋଇବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ସ୍ମରଣ କଲେ ଖୁସି ରହିବ । ଆମେ ଏବେ ଏହିପରି ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତେବେ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ମୁଁ କୌଣସି ଶୈତାନୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିନାହିଁ ତ ? ୫ ବିକାରରୁ କୌଣସି ବିକାର ମୋତେ ହଇରାଣ ତ' କରିନାହିଁ ? ଲୋଭ ଆସି ନାହିଁ ତ ? ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଅସରନ୍ତି ସୁଖର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁଃଖର ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସୀ ରହୁ ଯେ ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ।

(୨) ପ୍ରତ୍ୟହ ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ କୌଣସି ବିକାର ମୋତେ କଷ୍ଟ ଦେଇନାହିଁ ତ ? ମୁଁ କୌଣସି ଶୈତାନୀ କାମ କରି ନାହିଁ ତ ? ଲୋଭର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ନାହିଁ ତ ?

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ପିତାଙ୍କର ସ୍ନେହରେ ବୁଡି ରହୁଥିବା ସହଯୋଗୀ ତଥା ସହଜଯୋଗୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅତି ସ୍ନେହ ରହିଛି ସେହି ସ୍ନେହୀ ଆତ୍ମାମାନେ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମରେ ନିଶ୍ଚିତ ସହଯୋଗୀ ହେବେ ଏବଂ ଯିଏ ଯେତିକି ସହଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ ସେ ସେତିକି ସହଜଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ନେହରେ ବୁଡି ରହିଥିବା ସହଯୋଗୀ ଆତ୍ମା କେବେହେଲେ ମାୟାର ସହଯୋଗୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପରେ ବାବା ଏବଂ ସେବା ମିଳିତ ଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଦ୍ରା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆରାମ ମିଳିଥାଏ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଶକ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ନିଦ୍ରା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଦ୍ରାଭଳି ଅନୁଭବ ହୁଏ ନାହିଁ, ଯେମିତିକି ବହୁତ ରୋଜଗାର କରିବା ପରେ ଖୁସିରେ ବିଶ୍ରାମ କରୁଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରେମର ଅଶ୍ରୁ ହୃଦୟର ଫରୁଆ ଭିତରେ ମୋତିର ରୂପ ନେଇଯାଏ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****